

Jet van Vuuren

Basta!

Karakter Uitgevers B.V.

Drenthe, jaren tachtig

Het heuveltje naast het bospad, waar wandelaars zich regelmatig tussen de begroeiing neervlijen om van het uitzicht over de plas te genieten, wordt vandaag omgeven door politie, marechaussee en militairen met speurhonden. De anders zo rulle zandgrond is drassig van de aanhoudende regen en bemoeilijkt het lopen. Geblaf in de verte overstijgt het geluid van de politiehelikopter die al uren als een laagvliegende bommenwerper boven het heidegebied rondcirkelt.

Sinds vanochtend wordt het Drentse natuurgebied millimeter voor millimeter uitgekamd in een poging Kelly te vinden. Twee dagen geleden werd het dertienjarige meisje door de leiding van een jeugdkamp als vermist opgegeven. Aanvankelijk kon de politie niets doen. Het gebeurde wel vaker dat meisjes van die leeftijd de benen namen tijdens een zomerkamp. Misschien had ze stiekem een vriendje, of misschien hield ze zich ergens schuil voor de leiding omdat ze geen zin had in het scoutingprogramma? Vaak kwam alles gewoon weer op zijn pootjes terecht, vond men.

De familie van het meisje deelde die mening niet. Samen met vrienden en dorpsbewoners besloten zij affiches te verspreiden en zelf op zoek te gaan naar de verdwenen Kelly. Toen pas kwam ook de politie in actie.

Op de plek van het geblaf wordt nu geschreeuwd. Iemand wijst op het struikgewas bij de plas. Een aantal mannen dat voor de groep met speurhonden uit liep, draait zich om en haast zich terug.

Deels in het water, deels op de oever ligt het lichaam van een meisje. Haar benen klotsen zachtjes heen en weer. Om één voet zit

een schoen, om de andere een witte sok met zwarte strepen. Ter hoogte van haar billen kleeft een zwart T-shirt aan haar katoenen broek. Net als de broek zit het onder de moddervegen, en alsof iemand heeft geprobeerd het lichaam van het meisje aan het oog te onttrekken, is haar rug bedekt met bladeren en takken.

Het korte blonde haar lijkt ongevoelig voor het water. Als bij een stekelvarken steken de punten scherp af tegen het mossige groen van de oever. Hoewel het meisje met haar gezicht naar de grond ligt en je daardoor voornamelijk een blik op haar achterhoofd krijgt, is de huid van haar nek goed te zien. Tot bloedens toe lopen er striemen en krassen overheen.

Een aantal politiemensen houdt de naderende groep tegen. Terwijl hun collega's zich over het slachtoffer ontfermen, wordt een rood-wit lint uitgerold rondom de plaats delict. Niemand van de groep mag eronderdoor. Dan ineens wordt de stilte doorkliefd door een ijselijke gil en maakt iemand zich los uit de groep. Het is een vrouw. Als de politie haar probeert tegen te houden, slaat ze wild van zich af en stormt naar voren. Huilend rent ze naar de oever en werpt zich op haar knieën naast het meisje.

'Nee, nee, niet mijn kindje,' murmelt ze. Haar blik verstart als ze beseft dat haar dochter dood is. In shock staart ze naar de opengeperde ogen van het meisje, wier huid rondom de neus paarsblauw is en de lippen wijken. Er hangt iets uit haar mond. Het is de punt van een sjaal; een groene sjaal met een fijn oranje streepje.

Een van de politiemensen pakt de vrouw zachtjes bij haar arm om haar mee te nemen. Apathisch schudt de vrouw met haar hoofd, lamgeslagen laat ze zich meevoeren naar haar familie achter het lint. Hoewel de spanning van de gezichten is af te lezen, is ook het gevoel van opluchting bijna voelbaar: hun vermiste Kelly is gevonden.

Nu de dader nog.

I

‘Eey!’ Vanaf de achterbank klinkt een oorverdovende kreet. Het is Noa. Het zal Noa niet zijn. Ik kijk in de achteruitkijkspiegel naar het rossig blonde meisje dat naast haar grote zus Amber zit. Rode wangen en weerbarstig haar dat als het voor haar ogen valt met een driftig gebaar wordt weggeveegd. Een openstaande beugelmond waaruit de ene verbaasde uitroep na de andere volgt.

‘Hoe kunnen ze?! Ze hebben me uit de chatgroep gegooid!’ De hand waarin het telefoontje ligt, trilt. In haar stem klinken tranen door.

Ik heb geen zin in een dramme puber die alleen maar communiceert via haar telefoon en schakel haar grote zus in.

‘Amber?’ zeg ik streng. ‘Amber, kalmeer je zusje eens!’

Amber, die zoals altijd wanneer ik haar iets vraag heel diep moet zuchten, hoor ik daarop een kort commando geven over instellingen op de telefoon. Als ik daarna opnieuw in mijn spiegel kijk, zie ik beide dames gespannen op hun displays staren. Een paar minuten is het stil. Dan wordt er druk gesmoesd en gegiecheld.

‘*O my god*, dit is zó *awkward*,’ roept Amber. ‘Moet je kijken: wat een loser...’

Hard lachen gaat over in de slappe lach. Ik zucht vermoeid.

‘Ontvolg hem dan!’ hikt Noa als Amber uitroept dat ze helemaal stuk gaat.

Ik probeer me los te maken van het gegiechel door me te concentreren op het drukke verkeer van de ringweg rond Rotterdam. Ik werp een korte blik op het klokje in het dashboard en vink de agenda voor de rest van de dag af. Eerst Noa bij hockey

afzetten, dan Amber naar de manege rijden, vervolgens boodschappen doen voor het etentje van vanavond met golfvrienden van Matthew – waarom ben ik zo stom geweest om voor te stellen te zullen koken? – om daarna Noa weer op te pikken, naar huis te rijden, boodschappen op te ruimen en vervolgens Amber...

‘Cool!’ Noa gilt ineens vlak naast mijn oor. Het keiharde geluid van een muziekvideo volgt en vult de kleine ruimte.

‘Geef mijn telli terug...’ Amber maakt zich los uit de veiligheidsriem en grijpt naar haar telefoon die door Noa is afgepakt. Achter mij volgt een worsteling. Ik krijg een trap in mijn rug, een hand veegt door mijn haar.

‘Genoeg!’ roep ik, terwijl ik naar mijn hoofd grijp en me half omdraai. In een poging de twee vechtende meiden uit elkaar te halen tast ik achter mij. Het heeft geen effect. Ik hoor de klik van de veiligheidsriem van Noa; ook zij is nu los. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe ze op haar hurken op de bank gaat zitten en zich als een boomklever tegen de achterruit drukt. Ik verlies het zicht in mijn achteruitkijkspiegel en rem af. Links en rechts word ik ingehaald door voortjaggerend verkeer. Ik kijk in mijn buitenspiegel en op goed geluk maak ik een slinger naar de rechterbaan. Amber heeft zich intussen met één hand vastgegrepen aan de hoofdsteun van de stoel naast me. De stoel kraakt als ze zich afzet om op Noa te duiken.

‘Au, bitch, laat me los!’

‘Geef hier dan, geef mijn telli terug!’

‘Stoppen jullie! Ophouden, nu!’

Boven de afslag die ik moet nemen licht het signaal op van een naderende file. Ik rem iets af en zie in mijn achteruitkijkspiegel het verhitte gezicht van Noa. Haar lichte ogen, die vanaf het moment dat ik haar leerde kennen iets pesterigs uitstralen, kijken me brutaal aan. Ik kijk snel weg. Een gevoel van afkeer trekt door me heen. Niet doen, zeg ik in mezelf. Niet doen, het is je dochter...

Het is belevingsmatig niet je dochter en je kunt haar wel wurgen.

‘Meiden, afgelopen nu,’ probeer ik opnieuw. Dit keer met een geforceerde kalmte in mijn stem. ‘Amber, laat Noa los. Noa, geef Amber haar mobiel terug.’

‘Waar bemoei jij je mee?’ snauwt Noa.

Mijn hartslag versnelt; ik knijp zo hard in het stuur dat mijn knokkels wit worden. Ik slik de hatelijke woorden die op mijn tong liggen weg. Kwaad worden heeft geen zin. Rustig blijven en wachten tot het juiste moment komt om te corrigeren. Ik heb het geleerd; Matthew heeft het me geleerd. ‘Heb geduld, Lynn, het zijn lieve meiden, ze hebben het al moeilijk genoeg gehad na de scheiding,’ zegt hij telkens als ik de wanhoop nabij ben. Ik doe een poging aan zijn woorden te denken.

Adem in, adem uit, bewaar je kalmte.

‘Au! Ga van me af!’ Gekrijs gaat over in luide snikken. Noa ligt huilend onder Amber.

Ik kook. In een flits draai ik me nogmaals om en grijp naar de trui van Amber. Dan klinkt er ineens een oorverdovende knal en word ik in mijn stoel geperst. Mijn achterhoofd slaat hard tegen de hoofdsteun, ik schiet naar voren en krijg een stomp in mijn gezicht van de airbag. Het voelt alsof ik in brand sta. Weer een knal. Amber vliegt door de auto en belandt tussen mij en de passagiersstoel. In een reflex probeer ik haar op te vangen. Haar hoofd raakt de pook van de versnellingsbak, gillend glijdt ze weg tussen mijn benen.

Als in een botsauto worden we keer op keer geramd. Ik wil iets roepen maar ben stemloos. Mijn hart zit in mijn keel, ik gloei en beef over mijn hele lichaam, machteloos wachtend op de volgende knal.

Dan ineens is het voorbij en wordt alles stil. Zelfs Noa zwijgt. Het duurt maar kort, autodeuren slaan dicht, een alarm begint te loeien. Verstijfd van schrik zit ik in mijn stoel, mijn handen liggen om Ambers hoofd. Haar tengere lichaam dat opgevouwen onder het stuur ligt schudt hevig. Een straaltje bloed loopt langs

haar wenkbrauwen. Met grote angstogen kijkt ze me aan. Haar onderlip trilt. Ik kom in beweging en gil om hulp.

Iemand opent mijn portier. Het is een man; hij draagt een grote zonnebril en heeft een baardje. Even legt hij zijn hand op mijn schouder. Als hij daarop zijn armen naar Amber uitstrekt vraagt hij of ik in staat ben om uit te stappen. Ik schokschouder en laat me meevoeren. Het enige waaraan ik kan denken is Matthew. Aan zijn gezicht met die frons van de laatste tijd. Hoe zal hij reageren als hij hoort dat zijn kinderen een auto-ongeluk hebben gehad?